

DE BEROEMDE UNIVERSITEIT VERWOEST.

De Universiteit te Leuven, met haar wereldberoemde boekenschat totaal verwoest. Men ziet haar links op onze foto; in het midden van de foto is een der geveltorentjes van het stadhuis zichtbaar.

EEN GESPAARD GEBLEVEN STANDBEELD.

Het standbeeld van Justus Lipsius, gespaard gebleven tusschen de ruïnen.

Mijn weg ging zooals gezegd tot Tongeren. Daar werd mij het eerst mijn pas gevraagd. Journalist-fotograaf. Een combinatie, die den bevelvoerenden militair gevaarlijk leek. Want van fotografeeren „war kein Rede”.

En of ik al beweerde en met kracht van woorden trachtte te overtuigen, dat mijn pas goed was, zoowel voor België als voor Duitschland: „Hier ist es Kriegsgebiet” werd mij geantwoord en er hielp niets aan. Ik moest de kleine 20 kilometer terug peddelen om naar Luik bij de „Militär Behörde” toestemming te halen.

* * *

Ik ben in Leuven gekomen.

En de lezers vinden op deze bladzijden de resultaten van mijn tocht. Moet ik bij die ellende in beeld nog een beschrijving geven? Wanneer men de werkelijkheid gezien heeft, ontbreekt de lust om een relaas van avonturen en avontuurtjes om te werken tot „copy”. En men mag

dan met zijn vol hart journalist zijn, juist dat hart bedwingt in zulke gevallen de pen.

Ik ben er zeker van, dat gij, lezers, dit begrijpen zult en waardeeren.

Al is de toestand vreeselijk, en zijn heel wat mannen gefusileerd, de burgers de kogel door 't hoofd, de geestelijken het schot door het hart, al zijn er daarnaast schatten aan kunst en aan cultuur-uiting verloren gegaan, alles is nog niet weg... tot op dit oogenblik.

Want zelfs nu nog brandt het in de oude universiteitsstad. Elk spoortje van verzet, elk schijntje van geweld, onherroepelijk wordt gestraft met den dood en met „brennen”.

Het stadhuis staat intact. Het is hoofdkwartier van den militairen bevelhebber, de Pieterskerk is wel van binnen uitgebrand, doch het gebouw is gespaard; de Universiteitsbibliotheek daarentegen is onherstelbaar verwoest.

Enkele inwoners hebben hun gespaarde woningen betrok-

ken, doch de toestand is, zooals gezegd, heel treurig. Alle winkels zijn dicht en had niet een vriendelijke bewoonster mij een dronk koel water geschonken, ik had niet geweten waar ik mijn dorst, in deze warme zonnedagen een niet weg te cijferen kweller, had kunnen lesschen.

* * *

Bij mijn opnamen geef ik wat korte bijschriften. Maar ook zonder deze toelichting brengen ze ongetwijfeld de lezers iets dicht bij de realiteit van een land van puinhoopen.

* * *

Kort voor het afdrukken van ons blad, bereikte ons bovenstaande interessante bijdrage, van onzen specialen correspondent, waardoor de Oorlogskroniek tot het volgende nummer moest blijven liggen.

DE HOOFDSTRAAT VAN LEUVEN.

De Rue de la Station, gezien naar het Stadhuis, waartegen zich de St.-Pieterskerk bevindt.

DE HOOFDSTRAAT VAN LEUVEN.

De Rue de la Station, het centrum der verwoesting, tevens de hoofdstraat, gezien naar het Station.

GRAVEN VAN BELGISCHE GESNEUVELDEN.

Foto links: Een Belgisch soldaat, op deze plek te Cumstice gesneuveld, werd door de Duitschers begraven. De bij het graf staande boer groef hem weder op, wikkeld hem in een spreij en vertrouwde toen het lijk weder aan de aarde toe. Z'n kepi legde men op het hoofdeinde neder. Op den achtergrond ziet men enkele landbouwers die huiswaarts keeren, wel een eigenaardig decor van een oorlogsbeeld. Middelste foto: Op het R.K. kerkhof te Orsmaal rusten een 15-tal aldaar gesneuvelde Belgische soldaten. De bewoners begroeven hen eigenhandig. Foto rechts: Even buiten Leuven, op een land vlak voor de huizen, werd door de Duitschers in der haast een graf gegraven voor de gesneuvelde Belgische soldaten. Een aantal ransels werden op het graf gelegd.